

σαν. « Σὺ, » εἶπαν εἰς τὸν ἀρχιληστήν, « μᾶς ὠδήγησες εἰς τὸ κακόν. » σὺ ἰδήγησέ μας καὶ εἰς τὴν ἀρετήν. » ἀμέσως δὲ κατὰ προσταγὴν αὐτοῦ, ἀπέδωκαν τὰ λάφυρα, καὶ ὤμοσαν μετάνοιαν ἐπὶ τῆς

χειρὸς τοῦ φιλαλήθους τέκνου.

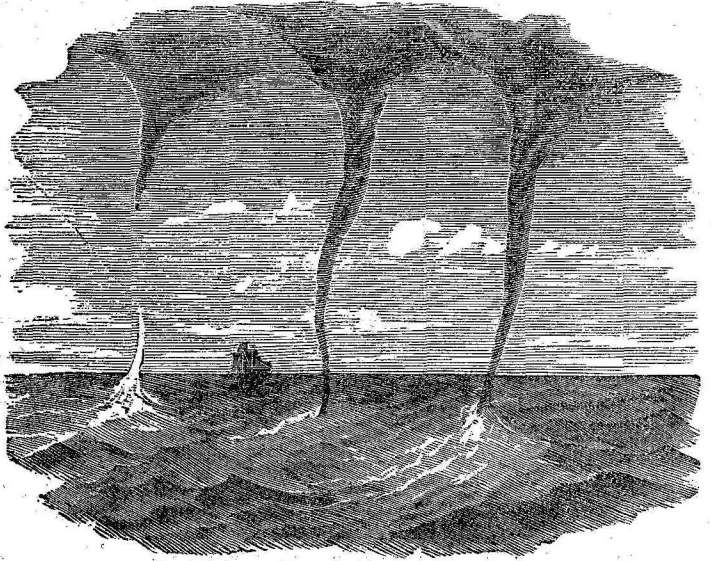
Μικροί μου ἀναγνώσται μιμήθητε τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀβδοῦλ Καδέρ.

ΣΙΦΩΝΕΣ.

Ἡ εἰκονογραφία παριστᾷ σίφωνας εἰς τὰς διαφόρους αὐτῶν φάσεις.

Κατὰ πρῶτον ὁ σίφων σχηματίζεται ἐν εἶδει κώνου ἀνεστραμμένου, τοῦ ὁποίου ἡ βάσις εἶναι προσκολλημένη εἰς τι σύμφων. Ὁ κώνος οὗτος κινεῖται πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν καὶ βαθμηδὸν καταβαίνει καὶ πλησιάζει τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον τότε ἀρχίζει νὰ ταραττεται μὲ βίαν, καὶ νὰ ἀναβαίνει ἐν εἶδει κώνου καὶ τέλος ἐνώνεται μὲ τὸν ἄλλον, ὅστις καταβαίνει. Ἀφοῦ τοιουτοτρόπως σχηματισθῶσιν οἱ σίφωνες φαίνονται ὡς στήλαι ὑψηλαὶ ἀπὸ σύμφερα, χρώματος ψαροῦ, ἐκτεινόμεναι ἀπὸ τῆς θαλάσσης μέχρι τῶν συννέφων καὶ στρέφονται περιεὶ ἐνὸς ἄξωνος.

Ἐκτὸς τῆς περι τὸν ἄξωνα κινήσεως των οἱ σίφωνες οὗτοι κινεῖνται καὶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἀλλὰ δὲν διαρκοῦν πολὺ ἢ στήλη μετ' ὀλίγον κόπτεται καὶ ὕδωρ

ΣΙΦΩΝΕΣ.

ἀφθονον καταπίπτει· ἐπειδὴ δὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο εἶναι γλυκὸν, συμπεραίνεται ὅτι δὲν εἶναι τῆς θαλάσσης, ἀλλ' ἔρχεται ἀπὸ τὸ σύμφων, ὅπου πρωτοε σχηματίσθη ὁ σίφων. Οἱ σίφωνες προξενοῦσι μεγάλας ζημίας καὶ καταστροφὰς ὁσάκις μεταδοῦν εἰς τὴν ξηράν. Ἡ αἰτία τοῦ σχηματισμοῦ των εἶναι εἰσέτι ἄγνωστος.

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΤΩΝ ΠΕΔΙΑΔΩΝ

Εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν ὑπάρχουσι ἀπέραντοι πεδιάδες, εἰς τὰς ὁποίας ἕνεκα τῆς πτωχίας τοῦ χώματος οὔτε δένδρα, οὔτε θάμνοι φύονται, ἀλλὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα πολλάκις λαμβάνουσι τάσων ὕψος, ὥστε ἵππεδς καλόπτεται ὑπ' αὐτῶν.

Εἰς τὰς πεδιάδας ταύτας ζῆ κατὰ μεγάλας ἀγέλας σκύλος τις μικρόσωμος, ὅστις τρέφεται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ εἶδός τι χόρτου φυομένου ἐν ἀφρονίᾳ ἐκεῖ.

Περιηγητῆς τις, ὅστις ἀπεστάλη πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἐρυθροῦ ποταμοῦ τῆς Λουιζιάνας, ἔφθασε μίαν ἡμέραν εἰς τι μέρος, ὅπου κατεκείτο ἀπὸ τὰ τοιαῦτα κυνάρια, διηγεῖται δ' ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα εἶχον τὰς κατοικίας των ὑπὸ τὴν γῆν, 20 ὠρὰς τὴν μίαν μακρὰν ἀπὸ τῆς ἄλλης. Ἡ εἰσοδὸς των ἦτον ἀπλῆ ὀπή, περίε τῆς ὁποίας ἐκάθητο στηριζόμενα ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν 4—5 τοιαῦτα κυνάρια, τὰ ὁποῖα ἄμα εἶδον τοὺς ξένους ἤρχισαν νὰ γρυλίζουσι καὶ νὰ πληροῦν τὸν ἀέρα μὲ τὰς ὑλακὰς των.

Κατὰ τοὺς ὁποίους ἔκαμεν ὑπολογισμοὺς ἡ σκυλόπολις ἐκεῖνη πρέπει νὰ ἔκατοικετο ἀπὸ 40 ἑκατομμύρια κυνάρια!

Τὰ κυνάρια ταῦτα τὸν χειμῶνα κλείουσι τὰς ὀπὰς τῶν οἰκημάτων των καὶ πίπτουσι εἰς εἶδός τι νάρκης, ἀφ' ἧς ἐξυπνοῦσι τὴν ἀνοιξίαν, ὅποτε ἀνοίγουσι τὰς τρύπας των καὶ ἐξέρχονται πλήρη ζωῆς καὶ παιγνιδίων.

Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι τὰ κυνάρια ταῦτα ἔχουσι περισσότεραν καλλιαισθησίαν ἀπὸ μυριάδας ἀνθρωπίνων ὄντων καὶ Κυβερνήσεων, διότι ἔχουσι κατασκευάσει τὰς ὁδοὺς τῆς μεγάλης των πόλεως εἰς εὐθυγραμμίαν καὶ τὰς οἰκίας εἰς τὴν ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε νὰ μὴ γενοχωροῦνται δι' ἑλλειψιν τύπης.

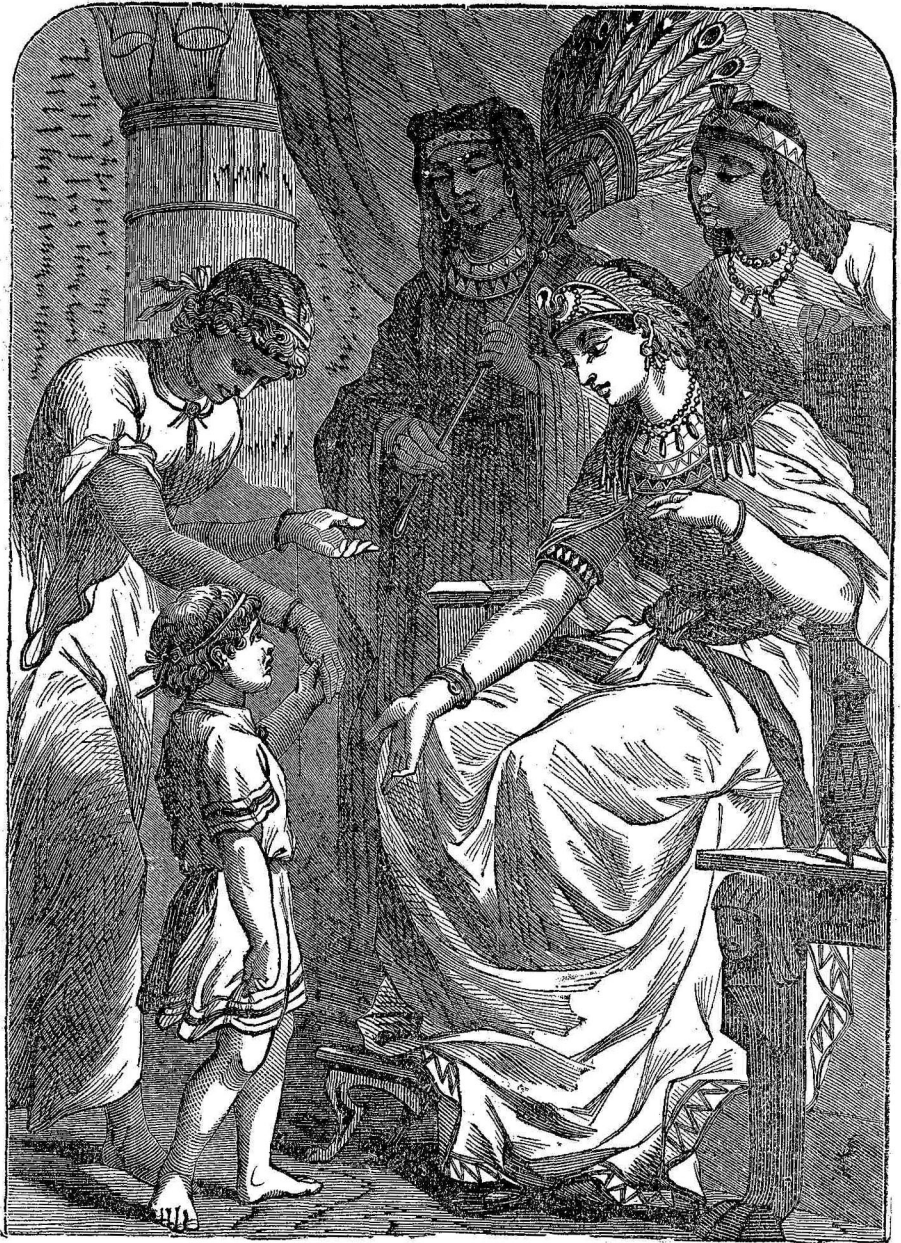
Τὸ μικρὸν τοῦτο κυνάριον εἶναι ἐλπεί, ὅτι θέλει ἐξημερωθῆ καὶ χρησιμεύσει πρὸς χρῆσιν καὶ συνοδείαν τοῦ ἀνθρώπου.

Τοὺς γνωρίζω τοὺς μεγάλους, τοὺς ὀκίμασα καλά,
Τοὺς ἐβύγισα, τοὺς ἤυρα ματαιόφρονας πολλὰ,
Ἀχαρίστους, μισανθρώπους, μᾶλλον ὅταν εὐτυχοῦν,
Προσπεποιημένους φίλους, μόνον ὅταν δυστυχοῦν.
Εὐσπλαγγίας δὲν μετέχουσι, τοὺς ἔλλειπ' ἡ ἐντροπή,
Τοὺς μικροὺς θλους νομίζουσι ὡς ἀργεῖα χαμερπῆ,
Τὰ ὁποῖα καταθραύουσι μὲ μανίαν ἐντελῆ,
Ἀφοῦ πλέον καταντήσουσι εἰς αὐτοὺς ἀνωφελῆ
Οἱ βασιλεῖς τοὺς αὐλικούς ὡσαν λεμόνια βάλλους
Εἰς τράπεζαν καὶ τὸν ζωμὸν θλιψάντες ἀποβάλλουσι.

Ὀλίγα, πιστεύω ὑπάρχουν παιδιά, τὰ ὅποια δὲν γνωρίζουν τὸ ὄνομα τοῦλάχιστον τοῦ Μωϋσέως· ἀλλ' ἀμφιβάλομεν ἀνύπαρχον πολλά τὰ ὅποια ἤξεύρουν τὴν ἱστορίαν τοῦ περιφήμου τούτου ἀνθρώπου. Χάριν τούτων λοιπὸν θέλομεν τὴν ἐκθέσει ἐν ὀλίγοις.

Ὁ Μωϋσῆς, ἦτον υἱὸς ἑβραίου τινός, ὁστις μετὰ τῶν λοιπῶν ἡμοεθνῶν του ἐπαροικουῶσεν εἰς Αἴγυπτον. Ἐγεννήθη δὲ τὸ 1571 Π. Χ. εἰς τὰς ἡμέρας ἐνὸς αἰγυπτῶ βασιλέως τῆς Οἴγυπτος, Φαραῶ, ὁστις φοβούμενος τὸν μέγαν πληθυσμὸν τῶν ἑβραίων εἶχε διατάξει τὰς μαῖας νὰ φονεύωσι τὰ ἀρσενικὰ παιδιά τῶν ἑβραίων κατὰ τὴν γένναν.

Ὁ Μωϋσῆς ἦτον ὠραῖον παιδίον καὶ οἱ γονεῖς του δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸ φονεύσωσι κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως· τὸ ἔκρυπτον δὲ τρεῖς μῆνας· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐπειδὴ δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ κρύπτουν, τὸ ἔβαλαν εἰς καλάθιον, καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ Νεῖλου, ὅπου συνήθως ἐλούετο ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως, μετὰ τὴν ἐλπίδα ἴσως νὰ τὸ εὔρη καὶ τὸ περιποιηθῆ.

Παρουσίασις Μωϋσέως ὑπὸ τῆς μητρός του εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Φαραῶ.

Ἡ μητρικὴ αὐτῆ ἐλπίς ἐπληρώθη — ἡ βασιλοπούα εἶδε τὸ καλάθιον καὶ ἔσται μίαν τῶν θεραπειῶν της νὰ τὸ φέρῃ πρὸς αὐτήν, — ἀνοίξασα δὲ αὐτὸ, εἶδε τὸ παιδίον, καὶ ἐπειδὴ ἦτον ὠραῖον τὸ εὐσπλαγχνίσθη. Ἐν τῷ μεταξῷ ἡ ἀδελφὴ τοῦ παιδίου, ἦτις παρεμύνησε νὰ ἴδῃ τί ἤθελε γείνει ὁ ἀδελφός της, ἦλθεν εἰς τὴν βασιλοπούα καὶ τὴν ἠρώτησεν, ἀν ἤθελε νὰ τῆς εὔρη μίαν τροφὸν (παραμάναν) καὶ τρέξασα εἰς τὴν οἰκίαν ἐφώναξε τὴν μητέρα της, εἰς τὴν ὅποιαν ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ παρέδωκε τὸ παιδίον, διὰ νὰ τὸ βυζάνῃ!

Φαντάσθητε ὅποια πρέπει νὰ ἦτον ἡ χαρὰ τῆς μη-

τρὸς ὅταν ἐπέστρεψε μετὰ τὸν μικρὸν υἱὸν της εἰς τὴν οἰκίαν της! Ἡ ἁγία Γραφή δὲν μᾶς λέγει πόσα ἔτη ἀκριβῶς τὸ ἐκράτησεν ἡ μήτηρ, ἀλλ' ἀφοῦ ἐμεγάλωσε τὸ ἔφερεν εἰς τὴν βασιλοπούαν, καὶ αὐτὴ τὸ υἱοθέτησε καὶ τὸ ἔλαβεν εἰς τὸ παλάτιον της, ὅπου ἀνετράφη βασιλικῶς καὶ ἐξεπαιδεύθη εἰς ὅλην τὴν σοφίαν τῆς Αἰγύπτου, ἦτις τότε ἦτον ἡ μᾶλλον φωτισμένη χώρα τοῦ κόσμου. Ὡς φαίνεται ὁμοίως ἐκ τῶν μετέπειτα ἡ καλὴ του μήτηρ, ἐνῶ τὸν ἔτρεψε μετὰ τὸ μητρικὸν της γάλα, τὸν ἐδίδασκε καὶ ν' ἀγαπᾶ, νὰ φοβῆται καὶ νὰ ὑπακούῃ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ